

2023.09.17. Gazdagrét, Helyreállt kapcsolat 2.

Elhívottak küldetésben

Pálfalvi J. Viola

Lekció: Ef 2,13-20

Textus: Ézs 42,1-13

Múlt héten kezdtük meg az idei tanév sorozatát, ami a „Helyreállt kapcsolat” címet kapta. Az előző tanév Kösziklára épült ház és Növekedés témái után Isten Lelke arra vezetett minket, hogy a gyógyulásra, a kapcsolatok gyógyulására figyeljünk a következőkben. Mindezt pedig Isten és az Ő népe kapcsolatát leíró képek segítségével fogjuk tenni azért, hogy ezen keresztül is megéljük: Isten az Ő népébe hív el minket, közösségbe. A múlt héten így léptünk be a sorozatba és beszéltünk arról, hogy mit jelent Isten népének lenni. A mai napon pedig innen lépünk tovább oda, hogy mit jelent az Ő elhívása és küldetése.

Kedves Testvérek!

„Keressük!” a várost járva hirdetőtáblákról lehet ismerős ez a hívószó, vagy az internet világában járatosabbaknak közösségi oldalak hirdetéseiből. A felirat mellé általában rövid szöveg is társul: mit, vagy mit keresünk és egy fotó. A felhívás arra van, hogy ha valamit/valakit elveszítünk, olyanok is segíthessenek megtalálni, akiknek nincsen személyes kötődése, nem látták még élőben a keresett dolgot.

A mai igeszakaszunk is lehetne egy ilyen „Keressük” hirdetés, ugyanis leírást ad nekünk az Úr szolgájáról. Arra hívlak titeket, hogy nézzük meg ezt a felhívást, hátha tudunk valamilyen módon kapcsolódni hozzá.

1. Aki elhív

Ehhez elsőként nézzük meg, ki az, akitől a felhívás származik, kihez tartozik a szolga.

Az olvassuk az Úrról, hogy Ő a Teremtő, minden, amit a világgént ismerünk, az Ő keze nyomán jött létre, tehát van hatalma. Ahogyan ír erről az ige, elérkezik az emberhez is, azt hallottuk, hogy „leheletet ad”, tehát Tőle származik az élet.

Alapvetően már ez is behatárolja az erőviszonyokat: az Úristen szól, aki minden felett áll és csak viszonyításképpen az emberekről pedig, mint elesettekről, szükségben lévőkről ír itt az ige. Mindez azért van így, mert a prófécia a fogság idején íródik és szól a néphez, akik kilátástalan helyzetben vannak.

Ebből az alapállásból tudjuk meg azt is, hogy az Úr kézben tartja a világ eseményeit: tud arról, ami történik, az ígéretei beteljesednek és tudja a jövőt is, ezt jelenti ki most a népének. Mégpedig ez a kijelentés is hatalommal érkezik Tőle: bár emberileg a nép alá van vetve más, idegen isteneket tisztelő népnek, de Isten egyéltelművé teszi, hogy a dicsőség és a hatalom egyedül az Övé.

A hatalmát pedig arra használja, hogy szabadulást adjon, a szabadulás pedig a szolgáján keresztül érkezik meg.

Onnan indultunk, hogy nézzük meg kitől érkezik a felhívás: Istentől, akiről megtudjuk, hogy teremtő, életet ad, kézben tartja az eseményeket és szabadítást küld a szolgáján keresztül.

2. A szolga

Mindezek után lépünk egy lépést közelebb a szolgálhoz, róla mit árul el ez a „felhívás”.

Minden bizonnyal ismerős számunkra a zenélő fagyis autó hangja. Ha a fagyis autó érkezik, arra felfigyel az egész környék, a kisgyerekek különös érzékenységgel. Valami hasonlót várnánk attól is, akit Isten szabadításként küld, mégsem ezt olvassuk róla, hanem azt, hogy szelíden érkezik. Nem kiált és nem lármáz és talán bár elsőprő erőt várnánk tőle, az ige azt írja, hogy a cselekvése is szelíd, odafigyelő, gyengéd.

Itt azonban meg is kell állnunk. Gyengéd, de nem gyenge. Ugyanis végső soron a célja az, hogy Isten igazságának, annak, hogy rajta kívül nincsen más Úr érvényt szerezzen. A fogságban lévőknek irgalommal jön: bár az Istentől való elfordulásnak megvan a következménye, már a bűn nem maradhat elégtétel nélkül, de nem a pusztulás az utolsó szó.

A szolga tehát szabadítást hoz, szelíden és irgalommal, de nem gyengén.

Most már fel kell tennünk a kérdést, hogy ki is ez a szolga. Az írásmagyarázók talán olyan régóta vitáznak ezen, mint amilyen régi a Szentírásunk, ezért mi most arra keressük a választ, hogy hogyan visz minket közel Isten szolgájának az alakja az Úrral való helyreállt kapcsolathoz. Úgy testvérek, ha megállunk és felismerjük, hogy Izraellel együtt nekünk is szabadításra van szükségünk. Bár mi nem fizikai értelemben élünk fogságban, de magunktól mi magunk is elveszettek lennénk és ki lennénk szolgáltatva a minket körülvevő világ zavarosságának, a káosznak. Krisztus, mint tökéletes szolga viszont elvégezte a szabadítást és általa mi is Isten elhívottai lehetünk. Mit jelent ez? Hogy mindaz, ami eddig elhangzott az elhívásról, a mi valóságunk is. És így hirdetem minden olyan testvéremnek, aki talán megfáradt most a hitében, aki fogatkozni látja a kapcsolatát Istennel, hogy amit Krisztus a kereszten elkezdett a világban, az örökké ható valóság, semmi nem tudja meggyengíteni az Ő diadalát.

Azonban, ha itt megállnánk, akkor ez az igehirdetés nem lenne más, mint egy szép bizonyágtétel Jézusról. De van innen tovább! Mert eddig láttuk, hogy ki az, akihez a szolga tartozik, láttuk, hogy milyen is ez a szolga és hogy a szolgáról szóló kép számunkra Krisztusban teljeseedik be. Hogyan válik ez számunkra küldetéssé, mi közünk van ehhez a felhíváshoz?

3. A mi elhívásunk

Egyfelől ez a felhívás bemutatja nekünk, hogy milyenek azok, akik Isten népéhez tartoznak. És talán sokunknak furcsa lehet ez a szolga kifejezés. Keresztyén körökben járatosak talán hátra is dőlnének arra gondolva, hogy nekem köszönöm már megvan a szolgálatom a gyülekezetben. Vagy a hétköznapi értelmét véve ennek a szónak: szolgának lenni egyáltalán nem tűnik vonzónak. Itt viszont azt jelenti, hogy a szolga az, aki az Úr, aki Isten bizalmasa, aki egészen közel van az Ő szívéhez és aki így képviseli Őt.

Ebből fakad a küldetésünk is: hirdetni azt, hogy ennek a világnak van Ura, akihez nem mellesleg mi tartozunk, aki mértéket ad, igazodási pontot ad az életünknek. Ebben áll Isten népeként a küldetésünk. Tanúságot tenni Isten bár nem érdemelt, de nagyon is valóságos szeretetéről. Ez az a szeretet, amiről azt olvassuk, hogy a megrepedt nádat nem töri ketté: ami nem kidob, hanem felfrissít. Hol nyílik most előtted lehetőség, ahova téged állít így követeként, hogy hirdesd Őt?

És ebből fakad a küldetés második része: aki így ismeri az Urat és nemcsak ismeri, hanem hozzá is tartozik, azt mindez dicséretre, csodálatra hívja. Talán úgy hallgatod mindezeket, mint aki meg van fáradva, akinek fájdalmas ezt hallgatni, mert nem a dicséret az első, ami feltörne most belőled. Ne feledd el mindazt, ami eddig elhangzott: Isten nem tör ketté, nem hagy el, hanem irgalommal közelít, van nála helyed!

Összefoglalva igénk üzenetét: „Keressük!” innen indultunk. „Megtaláltuk!” ide érkezünk.

Isten ma bemutatkozik nekünk, mint Úr és bemutatja a szolgáját, aki szabadulást hoz. A szolga (Jézus) pedig bekapcsol minket is, mint Isten újszövetségi népét ebbe az elhívásba. Mindennek a szemlélése továbbadásra és dicséretre hív. Ámen!

(Pálfalvi J. Viola)